Pirmasis eilėraštis

Braižikly – džiūstantis tušas. Juodos dėmės ant stalo.
Grakščios plytelės vaškuotėj – nesibaigiantys dolomitai.
Molio įgrisę punktyrai.
Ir kaip ištvert ligi galo,
Jei už lango balandžių plunksnos –
minkštas sniegas iškrito.

Jei kažkam atėjo į galvą ant stalo nupiešti širdį,
Jei ji šiandien tokia gyva – ir taip aiškiai matyt per vaškuotę.
Jeigu norisi – taip kaip niekad – nerimu visa nugirdyt
Ir ieškoti. Ieškoti, ieškoti –

Dar minutė – uolienų nebėr. Nei skalūno. Nei žvyro.
Baltas brėžinio kraštas suvirpa šviesa – kaip gyvas.
Ir pakvimpa tušu.
Ir pro lygų molio punktyrą
Kyla pirmo eilėraščio lengvas plaukinis kursyvas.

Vidurdienis

Aš vaistažoles rankioju. Ir į skreitą dėlioju.
Einu išdidi – ajerai prieš mane nulinko.
...Aš lengva, netikra. Rodos žemės nejaučiu kojom,
Tik rausvu čiobrelių kvapu padvelkia oras aplinkui.

Išsivirsiu arbatos –
nuo skausmo, nuo meilės, nuo ilgesio.
Ir nuo to nežinojimo, kai kūną degina šaltis...
Devynetą kartų rankas žolėmis suvilgysiu,
Kad išdiltų randai. Kad ištirptų klaidos ir kaltės.

Ar padės?
Nežinau.
Juk be jokio burto žoliauju.
Pilkšvą vystančią pradalgę peršoku – kaip mergytė.
O dabar – tik šviesa, tik vidurdieniu pasikliauju.
Ir pati nuo savęs
Visai nenoriu išgyti.

Atsakas

Prisišaukiau atsaką: skaudų, pastovų
Žalumą ir paukščių klaidinantį klyksmą.
...Žolių žalume jau šventvagiškai stoviu,
Nes žolės neklysta. Nes paukščiai neklysta.
Nes žodžiai taip staigiai pasikeitė vietom,
Pavirto laukimas į jausmą dvilypį,
Nes užmiršta daug kas, giliai pasidėta,
Kažkas nebeliečiamo rankose slypi,
Tik dydžiai tokie, kokie buvo kadaise,
Tas būtas nebūtas vaikystės miražas,
Tik žmonės – į smėlį kaip pernokę vaisiai,
Tik žemė – didžiulė, o žvaigždės – mažos.

* * *

Kaip kasmet – žolė po kojom.
Vandenys – kada po ižo...
Ko mes taip ilgai ieškojom,
Kad nematėm – paukščiai grįžo.

Greit naktis, o nesutemę.
Kas tos dienos, kas tie metai!
Žiūrim – vėl tokie nustebę,
Tartum pirmąsyk pamatę.

Pūga

Pėdas užpustė. Viską užpustė.
Kaip ir kada man reikės atsibusti?

Aš nuo baltumo apakus, apkurtus –
Dosniai dalintas vestuvinis turtas...

Pirštai nuo balto sidabro pajuosta...
Kaip reiks atverti apsunkusį bluostą?

Kaip su ramybe reikės išsiskirti,
Kaip įsiūbuoti apsunkusią svirtį?

Kaip į nepaliestą sniego baltumą
Reiks pakylėti eglišakių dūmą,

Kaip per tą nykumą – vilko kaukimą –
Žodį ištarti – snieguotą ir kimų?

Jau negaliu: tokios migdančios gelmės.
Paukštis išgelbės? Miškas išgelbės?

Mišką užpustė. Paukštį užpustė.

Saulė sapnuojas.
Metas pabusti.

Vyksmas

Atskrenda paukščiai palesti,
Giesmių gyvybę pratęsti,

Miškų žiburėliai blėsta,
Keliauja žvėrys į miestą,

Užgimę erdvėj beorėj
Žvaigždės į žemę nenori:

Geriau gimtinėj užgesti,
Nei žemėj mirtį iškęsti.

Vyksmas

Atskrenda paukščiai palesti,
Giesmių gyvybę pratęsti,

Miškų žiburėliai blėsta,
Keliauja žvėrys į miestą,

Užgimę erdvėj beorėj
Žvaigždės į žemę nenori:

Geriau gimtinėj užgesti,
Nei žemėj mirtį iškęsti.

Vienovė

Tai užmiršimo ir tylos vienovė
Arba abiejų būvių atskirtis:
Ten buvusios šventovės tebėtovi
Ir stingsta nuolat gęstanti viltis.

Rusena blistančių laužų žarijos,
Ką tik išėjusių gyventojų balsai,
Tiesa užmiega žemėj neprigijus...
(Gal ne visai? – Duok Dieve, – ne visai.)

O mėlyna viršuj, o žemėj žalia,
Virpėjimas žolėj ir debesy,
Žolėj uždusę ar sniege sučalę
Visi visų ir būsimų visi.

O po klavišais jau sustingę pirštai,
O mėlyna ir žalia – čia ir virš.

Pajutus, kad visi visus užmiršta,
Pati save melodija užmirš.

Vienovė

Tai užmiršimo ir tylos vienovė,
Arba abiejų būvių atskirtis:
Ten buvusios šventovės tebestovi
Ir stingsta nuolat gęstanti viltis.

Rusena blėstančių laužų žarijos,
Ką tik išėjusių gyventojų balsai,
Tiesa užmiega žemėj neprigijus...
(Gal ne visai? – Duok Dieve, – ne visai.)

O mėlyna viršuj, o žemėj žalia,
Virpėjimas žolėj ir debesy,
Žolėj uždusę ar sniege sušalę
Visi visų ir būsimų visi.

O po klavišais jau sustingę pirštai,
O mėlyna ir žalia – čia ir virš.

Pajutus, kad visi visus užmiršta,
Pati save melodija užmirš.